

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, dana 18. septembra 2023. godine
Br. ref.: RK 2260/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI14/23

Podnosilac

Skender Kolgeci

Ocena ustavnosti presude [ARJ. br. 68/2022] Vrhovnog suda od 28. septembra
2022. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Skender Kolgeci iz Prištine (u daljem tekstu: podnosilac zahteva).

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu [ARJ. br. 68/2022] Vrhovnog suda od 28. septembra 2022. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude Vrhovnog suda, kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).
5. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023, objavljen je u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu 15 dana od dana objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe navedenog Poslovnika. S tim u vezi, u skladu sa pravilom 78 (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno, pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018, i dalje će se primenjivati u predmetima registrovanim u Sudu pre njegovog ukidanja, samo ako i u meri u kojoj su povoljniji za stranke

Postupak pred Sudom

6. Dana 27. januara 2023. godine, podnosilac je dostavio svoj zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 1. februara 2023. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
8. Dana 6. februara 2023. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Remzije Istrefi-Peci (predsedavajuća), Nexhmi Rexhepi i Enver Peci, članovi.
9. Dana 31. avgusta 2023. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno iznelo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

10. Na osnovu spisa predmeta, podnosilac zahteva je bio radnik opštine Priština – Direkcije za urbanizam, izgradnju i zaštitu životne sredine (u daljem tekstu: DUIZZS – opština Priština) na radnom mestu višeg službenika za ekonomsko planiranje.
11. Dana 23. septembra 2011. godine, podnosilac zahteva je odlukom [br. 04-V-195] Skupštine Republike Kosovo imenovan za predsedavajućeg Nezavisnog odbora za razmatranje (u daljem tekstu: NOR), sa mandatom od 2 (dve) godine, koji mandat mu

je produžen od 24. septembra 2013. godine do 31. decembra 2014. godine, dok je predaju dodeljene dužnosti izvršio 30. januara 2015. godine.

12. Dana 2. februara 2015. godine, podnosilac zahteva je obaveštenjem [br. 05-119-26134], upućenim direktoru Direkcije za urbanizam, izgradnju i zaštitu životne sredine u opštini Priština, obavestio tu direkciju o prestanku mandata predsedavajućeg Odbora i svom vraćanju na radno mesto u opštini Priština.
13. Dana 2. februara 2015. godine, direktor DUIZZŠ-a je pripremio izveštaj [br. 01-116-2651] o disciplinskom prekršaju, kojim je traženo da se protiv podnosioca zahteva preduzmu disciplinske mere. U izveštaju direktora se, između ostalog, tvrdilo da je „... gore navedeni učinio teži disciplinski prekršaj, jer se više od tri godine nije pojavljivao na radnom mestu. U ovom izveštaju je utvrđeno da se Skender ne pojavljuje na platnom spisku kao ostali radnici, već se pojavljuje sa platom od 0,00 evra. Skender je 23. februara kontaktiran, ali je odbio da dođe na ročište. Kontaktiran je i preko supruge, koja je takođe odbila da primi poziv. Nedolaskom na posao, Skender ne samo da je prekoračio dozvoljeno korišćenje godišnjeg i lekarskog odmora, već i veliki deo svog odsustva na poslu nije opravdao. Svojim postupcima je ostavio upražnjeno radno mesto koje mu je dodeljeno. Ova radnja je nužno prouzrokovala štetu unutar ove direkcije, što je zahtevalo povećanu posvećenost pronalaženju zamene za stvorenu prazninu“.
14. Dana 5. februara 2015. godine, Jedinica za osoblje – direktor Direkcije za administraciju u opštini Priština je obavestio podnosioca zahteva o pokretanju disciplinskog postupka protiv njega pred disciplinskom komisijom opštine Priština (u daljem tekstu: Disciplinska komisija).
15. Dana 2. marta 2015. godine, Disciplinska komisija je odlukom [br. 116-26151] utvrdila da je podnosilac zahteva odgovoran, *“zato što je svojom krivicom učinio povredu radnih obaveza na taj način što je prilikom vršenja službene dužnosti učinio teške – ozbiljne povrede radnih obaveza, obavljajući aktivnosti koje su u suprotnosti sa interesima institucije ili radnje kojima se nanosi šteta instituciji i drugim državnim organima, povrede radnih obaveza koje imaju posledice po stranku i državni organ, nepružanje stručne pomoći u okviru nadležnosti i radnih obaveza civilnih službenika, prilikom ostvarivanja njihovih zakonskih prava i neopravdano odsustvo duže od dva uzastopna dana”*.
16. Dana 3. aprila 2015. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Komisiji za rešavanje sporova i žalbi u opštini Priština protiv odluke Disciplinske komisije, tvrdeći da je osporena odluka potpuno neosnovana i nezakonita zbog bitnih povreda upravnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
17. Dana 29. aprila 2015. godine, Komisija za rešavanje sporova i žalbi u opštini Priština je odlukom [br. 01.007-75860] odbila, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva.
18. Dana 2. juna 2015. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Nezavisnom nadzornom odboru za civilnu službu Republike Kosovo (u daljem tekstu: NNOCSK) protiv odluke Komisije za rešavanje sporova i žalbi u opštini Priština, tvrdeći da je osporena odluka neosnovana i nezakonita zbog bitnih povreda odredaba upravnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se žalba usvoji a pobijana odluka poništi, te da se donese pravosnažna odluka po kojoj će biti vraćan na prethodno radno mesto sa svim zakonskim pravima.

19. Dana 22. jula 2015. godine, NNOCSK je odlukom [A 02/283/2015] odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i ostavio na snazi odluku [br. 01.007-75860] Komisije za rešavanje sporova i žalbi u opštini Priština od 29. aprila 2015. godine.
20. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je Osnovnom sudu u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud) podneo tužbu u upravnom sporu protiv odluke [A 02/283/2015] NNOCSK-a.
21. Dana 10. maja 2018. godine, Osnovni sud je presudom [A. br. 1536/2015] usvojio, kao osnovan, tužbeni zahtev podnosioca zahteva, poništio odluku [A 02/283/2015] NNOCSK-a od 22. jula 2015. godine i vratio predmet tuženom na ponovno razmatranje i odlučivanje.
22. Neutvrđenog datuma, NNOCSK je protiv presude Osnovnog suda izjavio žalbu Apelacionom sudu, kojom je osporio zakonitost ožalbene presude zbog povreda zakonskih odredbi upravnog i parničnog postupka, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava.
23. Dana 22. oktobra 2019. godine, Apelacioni sud je presudom [AA. br. 327/2019] usvojio žalbu NNOCSK-a kao osnovanu, poništio presudu [A. br. 1536/2015] Osnovnog suda od 10. maja 2018. godine i vratio predmet prvostepenom sudu na ponovno suđenje i odlučivanje.
24. Dana 16. juna 2020. godine, Osnovni sud je u postupku ponovljenog suđenja, presudom [A. br. 2579/2019] usvojio žalbu podnosioca zahteva kao osnovanu, poništio odluku [A 02/283/2015] NNOCSK-a od 22. jula 2015. godine i vratio predmet tuženom na ponovno razmatranje i odlučivanje.
25. Neutvrđenog datuma, zainteresovana strana - opština Priština je izjavila žalbu Apelacionom sudu protiv presude [A. br. 2579/2019] Osnovnog suda od 16. juna 2020. godine, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da drugostepeni sud usvoji žalbu kao osnovanu i odbije tužbu podnosioca zahteva kao neosnovanu, ostavljajući na snazi odluku [A 02/283/2015] NNOCSK-a od 22. jula 2015. godine ili da vrati predmet prvostepenom sudu na ponovno suđenje i odlučivanje.
26. Dana 18. maja 2022. godine, Apelacioni sud je presudom [AA. br. 474/2020] usvojio, kao osnovanu, žalbu opštine Priština i preinačio presudu [A. br. 2579/2019] Osnovnog suda od 16. juna 2020. godine, na taj način što je odbio tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan.
27. Dana 4. jula 2022. godine, podnosilac je podneo Vrhovnom sudu zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke zbog povrede člana 89, stav 2, Zakona br. 03/L-149 o civilnoj službi Republike Kosovo, sa predlogom da Vrhovni sud donese presudu, kojom će usvojiti tužbu kao osnovanu i poništiti odluku [A 02/283/2015] NNOCSK-a od 22. jula 2015. godine ili vratiti predmet na ponovno suđenje i odlučivanje.
28. Dana 28. septembra 2022. godine, Vrhovni sud je presudom [ARJ. br. 68/2022] odbio, kao neosnovan, zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke koji je podneo podnosilac zahteva.

Navodi podnosioca zahteva

29. Podnosilac zahteva osporava presudu [ARJ. br. 68/2022] Vrhovnog suda od 27. septembra 2022. godine, navodeći da je ta presuda doneta uz povredu njegovih osnovnih prava i sloboda zagwarantovanih članovima 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.

Navodi koji se odnose na povredu člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

30. Podnosilac zahteva na početku navodi povredu člana 31. Ustava iz razloga što mu je oduzeta dužnost javnog funkcionera, pri čemu navodi da *“činjenicu da je Opština Priština znala da je podnosilac zahteva privremeno premešten na drugo radno mesto dokazuje i činjenica da se isti na platnom spisku Opštine vodio sa vrednošću 0,00. Prema tome, ako ga je poslodavac, odnosno Opština Priština, vodila na platnom spisku sa platom od 0,00 evra, onda sledi da je Opština bila upoznata sa privremenim premeštajem podnosioca zahteva jer bi ga ona, da nije bila upoznata sa takvom činjenicom, uklonila sa platnog spiska u potpunosti”*. Prema navodima podnosioca zahteva, izvrtanje činjenica od strane Opštine u odnosu na podnosioca zahteva, tvrdeći da ovaj navodno nije obavestio Opštinu da je privremeno premešten na drugo radno mesto koje mu je zagwarantovano po zakonu, predstavlja povredu zakona.
31. Podnosilac zahteva dalje navodi da su kako obrazloženje odluke opštine Priština, tako i naknadne odluke, kao što je odluka Komisije za rešavanje sporova i žalbi, odluka NNOCSK-a, odluka Apelacionog suda i odluka Vrhovnog suda, nezakoniti i nelogični, budući da je, kako ističe, Opština Priština imala mogućnost da radnje koje su preduzete u periodu februar-mart 2015. godine preduzme u vreme kada je izvršen navodni prekršaj, ali se samom činjenicom da opština Priština nije preduzela nijednu radnju u vezi sa pokretanjem disciplinskog postupka protiv njega u vreme kada je imenovan u Odbor za razmatranje poreskih i carinskih žalbi, potvrđuje da on nije učinio prekršaj koji navodi opština Priština.
32. Što se pak tiče navodnih povreda člana 31. Ustava, podnosilac zahteva, u suštini, naglašava da su protiv njega, uprkos tome što zakon dozvoljava zamrzavanje funkcije u slučaju izbora u određeni odbor, preduzete disciplinske mere zbog nedolaska na posao u opštini Priština. Dakle, podnosilac zahteva tvrdi da Vrhovni sud nije obrazložio koje su bile činjenice i dokazi koji su uticali na donošenje odluke, jer je *“... prekršen član 89. Zakona o Civilnoj službi, koji licu koje je privremeno premešteno garantuje vraćanje na radno mesto, s obzirom da je takvo pravo zagwarantovano zakonom. Na ovaj način, Vrhovni sud je učinio povredu Ustava, odnosno člana 31, time što nije obrazložio koji su bili razlozi koji su doveli do donošenja osporene presude. Podnosilac zahteva smatra da na osnovu načela valjanog sprovođenja pravde, odluke sudova moraju na adekvatan način navesti razloge na kojima su zasnovane u trenutku donošenja presude, a Vrhovni sud se osporenom presudom nije čak ni potrudio da obrazloži navode podnosioca zahteva”*.
33. Podnosilac zahteva takođe naglašava da se disciplinski postupak pokreće samo u slučajevima kada je to predviđeno zakonom ili disciplinskim propisima i da pokretanje disciplinskog postupka protiv njega nakon 3 godine nije predviđeno zakonom, niti disciplinskim propisima. S tim u vezi, podnosilac zahteva navodi da Vrhovni sud nije to pomenuo u presudi, pa je kao rezultat toga doneo neosnovanu presudu, čime mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagwarantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP. Prema navodima podnosioca zahteva, i u praksi Ustavnog suda i

ESLJP-a je naglašeno da pravo na pravično suđenje obuhvata i pravo na obrazloženu odluku.

Navodi koji se odnose na povredu člana 24. [Jednakost pred zakonom]

34. Povodom navoda o povredi člana 24. Ustava, podnosilac zahteva naglašava da je “Vrhovni sud nepravično favorizovao suprotnu stranu na štetu podnosioca zahteva, što predstavlja povredu prava na jednakost pred zakonom, zaštićenog članom 24. Ustava, pošto Vrhovni sud, iako mu je dostavljeno dovoljno dokaza za pravilno odlučivanje, nije ni uzeo u obzir te dokaze, te doneo presudu kojom mu je povredio ustavna prava”.

Navodi koji se odnose na povredu člana 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava

35. Podnosilac zahteva navodi da je “... kako Vrhovnom sudu, tako i nižestepenim sudovima, dostavio dokaze na kojima je zasnovao svoje zahteve. Prvostepeni sud je na veoma jasan način naglasio da činjenica da ga je Direkcija za urbanizam, izgradnju i zaštitu životne sredine opštine Priština stavila na platni spisak sa 0,00 evra, znači da podnosilac zahteva nije prekinuo radni odnos, već da isti samo nije primio platu od Opštine Priština jer je podnosilac zahteva privremeno premešten na drugo radno mesto unutar Kosova, gde je u instituciji u koju je premešten primao punu platu. Iz ove činjenice se primećuje da su se podnosilac zahteva i opština Priština sporazumeli da se on nakon okončanja mandata, vrati na radno mesto u Opštini”. Podnosilac zahteva navodi da ova činjenica nije uzeta u obzir od strane Vrhovnog suda i da su tom presudom povredena njegova ustavna prava zagarantovana članom 49. Ustava.
36. Na kraju, podnosilac zahteva traži od Suda: (i) da proglasi zahtev prihvatljivim; (ii) da utvrdi da je došlo do povrede članova 24, 31. i 49. Ustava i člana 6. EKLJP; i (iii) da proglasi ništavom presudu [ARJ. br. 68/2022] Vrhovnog suda od 28. septembra 2022. godine i vrati istu tom sudu na ponovno razmatranje i odlučivanje.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Ustav Republike Kosovo

Član 24. [Jednakost pred zakonom]

- 1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.*
- 2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.*
- 3. Načelo jednakosti pred zakonom ne sprečava sprovođenje i usvajanje privremenih mera, neophodnih za zaštitu i napredak prava pojedinaca i grupa koje nisu jednake. Takve mere se mogu sprovesti samo do ostvarenja cilja radi kojeg su uspostavljene.*

Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

- 1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda”.

[...]

Član 49.

[Pravo na rad i obavljanje profesije]

1. Garantuje se pravo na rad.
2. Svako lice ima pravo da slobodno izabere svoju profesiju i radno mesto.

ZAKON Br. 03/L – 149 O CIVILNOJ SLUŽBI REPUBLIKE KOSOVO

Član 89.

Sporazumni prekid radnog odnosa u Civilnoj službi

1. Ovim zakonom, kao sporazumni prekid iz javne službe smatraju se sledeći slučajevi:
  - 1.1 neplaćeno odsustvo;
  - 1.2 privremeni premeštaj na druge zadatke, unutar ili izvan Kosova;
  - 1.3 preuzimanje političke funkcije;
  - 1.4 vršenje vojne obaveze.
2. Nakon ispunjenja uslova sproznog prekida, civilni službenik ima pravo da se vrati na prethodnu poziciju ili sličnu poziciju.

PRAVILNIK Br. 06/2011 O ODMORIMA CIVILNIH SLUŽBENIKA

Član 15.

Neplaćeni odmor

1. Neplaćeni odmor može se odbriti u posebnim slučajevima od strane neposrednog rukovodioca, kao sledeće:
  - 1.1 za stručno osposobljavanje u struci za potrebe samog civilnog službenika;
  - 1.2. Za staranje užih članova porodice sa užeg kruga, (zbog bolesti bračnog para, roditelja, deteta, brata, sestre);
  - 1.3 Za kandidovanje u opštinskim i centralnim izborima;
  - 1.4 Za privremeni transfer u zadacima unutar ili van Kosova;
  - 1.5 Za dobivanje zadataka javnog funkcionera, i
  - 1.6. Za obavljanje vojnih obaveza;
2. Po isteku neplaćenog odmora, civilni službenici očuva pravo vraćanja na prvobitnoj poziciji ili ekuivalentnoj.

Član 16.

Procedura neplaćenog odsustva

1. Zahtev za neplaćeno odsustvo ide pismenim putem, gde se navede svrha i period traženog odmora.
2. Zahtev nakon preporuke od svog pretpostavljenog, dostavlja se na razmatranje i usvajanje višem upravnom rukovodiocu, koji donese odluke za ista pitanja.
3. Odluka od višem upravnom rukovodiocu, dostavlja se menadžeru personela za informisanje za dalje raspravljajnje.

Prihvatljivost zahteva

37. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
38. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava koji propisuju:

Član 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane]

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom“.

[...]

39. Sud dalje razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, kao što su propisani u Zakonu, odnosno u članovima 47, 48 i 49. Zakona, koji propisuju:

Član 47 [Individualni zahtevi]

“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva“.

Član 48 [Tačnost podneska]

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.

Član 49 [Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. U svim ostalim slučajevima, rok počinje na dan javnog objavljivanja odluke ili akta ...“.

40. Što se tiče ispunjenja gore navedenih uslova, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva: ovlašćena strana, u smislu člana 113.7 Ustava; on osporava ustavnost akta javnog organa, odnosno presudu [ARJ. br. 68/2022] od 28. septembra 2022. godine Vrhovnog suda; iscrpeo je sva pravna sredstva na raspolaganju prema članu 13.7 Ustava i članu 47.2 Zakona; naglasio je prava zagarantovana Ustavom za koja navodi da su mu povređena u skladu sa zahtevima člana 48. Zakona; i podneo je zahtev u zakonskom roku od 4 (četiri) meseca kao što je propisano u članu 49. Zakona.
41. Međutim, pored toga, Sud razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane u pravilu 34 [Kriterijum o prihvatljivosti], odnosno u stavu (2) pravila 34 Poslovníka, koje propisuje:

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac/teljka nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la tvrdnju.

42. Sud podseća da gore navedeno pravilo, na osnovu sudske prakse ESLJP-a i sudske prakse Suda, omogućava poslednje navedenom da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako isti oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu 2 pravila 34 Poslovnika (vidi, slučaj [KI04/21](#), podnositeljka zahteva: *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26; vidi takođe slučaj [KI175/20](#), podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).
43. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao “očigledno neosnovan” u celini ili samo u odnosu na određeni navod koji zahtev može sadržati. S tim u vezi, tačnije je nazivati ih “očigledno neosnovanim navodima”. Poslednje navedeni se na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu svrstati u četiri različite grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi “četrtoog stepena”; (ii) navodi koje karakteriše “jasno ili očigledno odsustvo povrede”; (iii) “nepotkrepljeni ili neobrazloženi” navodi, onda kada je ispunjen jedan od dva podkriterijuma, i to: a) kada podnosilac/teljka zahteva jednostavno navede jednu ili više odredaba Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući pritom na koji su način one prekršene, osim ukoliko je na osnovu činjenica i okolnosti predmeta povreda Ustava i EKLJP sasvim očigledna (vidi predmet ESLJP-a [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; vidi, takođe, [Baillard protiv Francuske](#), br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine); i b) kada podnosilac/teljka zahteva propusti ili odbije da predoči materijalne dokaze kojima bi potkrepio/la svoje navode (to naročito važi za odluke sudova ili drugih domaćih vlasti), osim ukoliko postoje izuzetne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da predoče Sudu dokumente iz spisa predmeta zatvorenika o kome je reč) ili ako Sud sam ne odluči drugačije (vidi slučaj Suda [KI166/20](#), podnosilac *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 43), i na kraju, (iv) “konfuzni i nejasni” navodi (vidi predmete ESLJP-a [Kemache protiv Francuske](#), br. 17621/91, presuda od 24. novembra 1994. godine, kategorija (i), [Juta Mentzen protiv Litvanije](#), br. 71074/01, odluka od 7. decembra 2004. godine, kategorija (ii) i [Trofimchuk protiv Ukrajine](#), predstavka br. 4241/03, kategorija (iii)).
44. U tom smislu i u nastavku teksta, ocene da li je zahtev očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će se prvo podsetiti na suštinu slučaja sadržanu u ovom zahtevu i na relevantne navode podnosioca zahteva, pri čijoj oceni će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, prema članu 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom (vidi, slučaj [KI04/21](#), gore citiran, stav 28).
45. Okolnosti konkretnog slučaja proizilaze iz zahteva podnosioca da se vrati na svoje radno mesto u opštini Priština. Podnosilac zahteva je bio radnik opštine Priština, odnosno radio je u Direkciji za urbanizam, izgradnju i zaštitu životne sredine. Dana 23. septembra 2011. godine, podnosilac zahteva je imenovan od strane Skupštine Republike Kosovo za predsedavajućeg NOR-a na dvogodišnji mandat, gde mu je 2013. godine produžen mandat do 31. decembra 2014. godine. Dana 30. januara 2015. godine, nakon što je predao mandat predsedavajućeg NOR-a, podnosilac zahteva se obratio dopisom direktoru DUIZZS-a u opštini Priština, obaveštavajući ga o prestanku mandata predsedavajućeg Odbora i njegovom povratku na radno mesto u opštini Priština. Direktor DUIZZS-a u opštini Priština je pripremio izveštaj o disciplinskim prekršajima, kojim je zatraženo preduzimanje disciplinskih mera protiv podnosioca zahteva. Disciplinska komisija opštine Priština je proglasila podnosioca zahteva odgovornim. Dalje, podnosilac zahteva se žalio Komisiji za rešavanje sporova i žalbi opštine Priština, gde je poslednje navedena odbila njegovu žalbu. Podnosilac zahteva je

uložio žalbu NNOCSK-u, gde je njegova žalba odbijena i odluka Komisije za žalbe je ostala na snazi. Podnosilac zahteva je pokrenuo sudski postupak, gde je podneo tužbu Osnovnom sudu i tražio ukidanje odluke NNOCSK-a i njegovo vraćanje na radno mesto. Osnovni sud je usvojio tužbu podnosioca zahteva i ukinuo odluku NNOCSK-a. NNOCSK je uložio žalbu Apelacionom sudu na odluku Osnovnog suda, koju je Apelacioni sud usvojio, gde je ukinuo presudu Osnovnog suda i vratio predmet na presuđivanje i preispitivanje. Osnovni sud je prilikom presuđivanja ponovo odlučio u korist podnosioca zahteva tako što je usvojio njegov tužbeni zahtev i ukinuo odluku NNOCSK-a. Protiv presude Osnovnog suda, opština Priština je uložila žalbu Apelacionom sudu, gde je poslednje navedeni usvojio njenu žalbu i preinačio presudu Osnovnog suda, odbijajući tužbeni zahtev podnosioca, kao neosnovan. Protiv presude Apelacionog suda, podnosilac je podneo zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke Vrhovnom sudu, gde je poslednje navedeni odbio zahtev za vanredno preispitivanje sudske odluke koju je podneo podnosilac zahteva.

46. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom Vrhovnog suda povređena prava zagantovana članovima: 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a.
47. Sud primećuje da se suština navoda o povredi prava na pravično suđenje odnosi na neobrazloženje sudske odluke od strane Vrhovnog suda. Sud ocenjuje da takvi navodi pokreću pitanja iz člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP-a, koje će Sud analizirati u skladu sa standardima sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna ljudska prava i slobode zagantovane Ustavom.
48. Sud će prvo razmotriti navode podnosioca zahteva u vezi sa povredama člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, u pogledu neobrazloženosti odluke od strane Vrhovnog suda, zatim će nastaviti sa navodom u vezi sa povredom članova 24. i 49. Ustava.

Navodi povodom povrede člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a

(i) Što se tiče navoda o neobrazloženoj sudskoj odluci

49. Sud podseća da podnosilac zahteva u svom zahtevu podnetom Sudu, u suštini, ističe da su, uprkos činjenici da zakon dozvoljava zamrzavanje pozicije u slučaju izbora u određenom odboru, protiv njega preduzete disciplinske mere zbog nepojavljivanja na posao u opštini Priština. Dakle, podnosilac zahteva navodi da Vrhovni sud nije obrazložio koje su činjenice i dokazi uticali na donošenje odluke, jer je „... prekršen član 89. Zakona o Civilnoj službi, koji licu koje je privremeno premešteno garantuje vraćanje na radno mesto, s obzirom da je takvo pravo zagantovano zakonom. Na ovaj način, Vrhovni sud je učinio povredu Ustava, odnosno člana 31, time što nije obrazložio koji su bili razlozi koji su doveli do donošenja osporene presude. Podnosilac zahteva smatra da na osnovu načela valjanog sprovođenja pravde, odluke sudova moraju na adekvatan način navesti razloge na kojima su zasnovane u trenutku donošenja presude, a Vrhovni sud se osporenim presudom nije čak ni potrudio da obrazloži navode podnosioca zahteva“.
50. Kada je reč o pravu na obrazloženu sudsku odluku zagantovanog članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, Sud pre svega naglašava da on već ima konsolidovanu sudsku praksu. Ova praksa je izgrađena zasnovano na sudskoj praksi ESLJP-a (uključujući, ali ne ograničavajući se na predmete *Hadjianastassiou protiv Grčke*, br. 12945/87, presuda od 16. decembra 1992. godine; *Van de Hurk protiv Holandije*, presuda od 19.

aprila 1994. godine; *Hiro Balani protiv Španije*, br. 18064/91, presuda od 9. decembra 1994. godine; *Higgins i drugi protiv Francuske*, br. 134/1996/753/952, presuda od 19. februara 1998. godine; *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine; *Hirvisaari protiv Finske*, br. 49684/99, presuda od 27. septembra 2001. godine; *Suominen protiv Finske*, br. 37801/97, presuda od 1. jula 2003. godine; i *Tatishvili protiv Rusije*, br. 1509/02, presuda od 22. februara 2007. godine). Pored toga, osnovna načela koja se odnose na pravo na obrazloženu sudsku odluku razrađeni su i u slučajevima ovog Suda (uključujući, ali ne ograničavajući se na slučajeve [KI22/16](#), podnosilac zahteva: *Naser Husaj*, presuda od 9. juna 2017. godine; [KI97/16](#), podnosilac zahteva: "IKK Classic", presuda od 9. januara 2018. godine; [KI143/16](#), podnosilac zahteva: *Muharrem Blaku i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. juna 2018. godine; [KI87/18](#), podnosilac zahteva: *IF Skadiforsikring*, presuda od 27. februara 2019. godine, i slučaj [KI230/19](#), podnosilac zahteva: *Albert Rakiqi*, presuda od 9. decembra 2020. godine, stav 135).

51. U principu, Sud naglašava da garancije sadržane u članu 31. Ustava i članu 6. EKLJP-a uključuju obavezu sudova da daju dovoljno razloga za svoje odluke (vidi, predmet ESLJP-a: *H. protiv Belgije*, presuda od 30. novembra 1987. godine, stav 53; i vidi slučaj Suda [KI230/19](#), podnosilac zahteva: *Albert Rakiqi*, gore citiran, stav 139, i slučaj [KI87/18](#), podnosilac zahteva *IF Skadiforsikring*, stav 44).
52. Sud takođe naglašava da zasnovano na njegovoj sudskoj praksi prilikom ocene načela koja se odnose na valjano sprovođenje pravde, odluke sudova moraju sadržavati obrazloženje na kojem se zasnivaju. Obim u kojem se primenjuje ova obaveza navođenja razloga može varirati u zavisnosti od prirode odluke i mora se odrediti u smislu okolnosti konkretnog slučaja. Sustinski argumenti podnosioca zahteva su ti na koje se mora odgovoriti, a navedeni razlozi moraju biti zasnovani na važećem zakonu (vidi, slično, slučajeve ESLJP-a: *Garcia Ruiz protiv Španije*, zahtev br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 29; *Hiro Balani protiv Španije*, presuda od 9. decembra 1994. godine, stav 27; i *Higgins i drugi protiv Francuske*, stav 42, vidi, takođe, slučaj Suda: [KI97/16](#), podnosilac zahteva: *IKK Classic*, gore citiran, stav 48; i slučaj [KI87/18](#), podnosilac zahteva: *IF Skadeforsikring*, gore citiran, stav 48). Iako ne traži da se detaljno odgovori na svaki prigovor koji predoči podnosilac zahteva, ta obaveza ipak podrazumeva da strane u sudskom postupku mogu očekivati konkretan i izričit odgovor na one svoje navode koji su odlučni za ishod sprovedenog postupka (vidi, slučaj *Moreira Ferreira protiv Portugalije*, br. 19867/12, presuda od 5. jula 2011. godine, stav 84 i sve tu korišćene reference, kao i slučaj Suda [KI195/20](#), podnosilac zahteva: *Aigars Kesengfelds, vlasnik nebankarske finansijske institucije „Monego“*, presuda od 29. marta 2021. godine, stav 122).
53. Sud u ovom slučaju podseća da je opština Priština prvo obavestila podnosioca zahteva o pokretanju disciplinskog postupka protiv njega zbog njegovog nedolaska na radno mesto, gde ga je Disciplinska komisija naknadno proglasila odgovornim za ove radnje. Odluku Disciplinske komisije je potvrdila Komisija za žalbe i NNOCSK.
54. Apelacioni sud je, proglašavajući, kao osnovanu, žalbu opštine Priština, preinačio presudu Osnovnog suda [A. br. 2579/2019] od 16. juna 2020. godine, odbijajući tužbeni zahtev podnosioca, gde je, između ostalog, istakao sledeće:

„Žalbeno veće ocenjuje da i pored toga što je zainteresovana strana, opština Priština, pokrenula disciplinski postupak prekoračenjem zakonskih rokova za pokretanje disciplinskog postupka, ova radnja zainteresovane strane prema tužiocu, nakon njegovog zahteva od 02.02.2015. godine za vraćanje na posao nakon isteka njegovog mandata kao predsedavajućeg Nezavisnog odbora za razmatranje, ne daje pravo tužiocu da se vrati na prethodno radno mesto, jer bi

se prema oceni Žalbenog veća povratak tužioca na prethodno radno mesto moglo uzeti u obzir samo u slučaju kada bi tužilac, u trenutku njegovog izbora od strane Skupštine Kosova za predsedavajućeg Nezavisnog odbora za razmatranje, podneo zahtev za neplaćeno odsustvo, gde bi naveo svrhu odsustva i vreme za koje traži odsustvo od poslodavca, ovde zainteresovane strane, i da će se tek nakon odobravanja takvog odsustva od strane višeg upravnog rukovodioca smatrati sporazumnim prekidom radnog odnosa kod poslodavca prema članu 89 stav 1 tačka 1.3 u vezi sa stavom 2. Zakona br. 03/L-149 o civilnoj službi Republike Kosovo i samo bi u ovom slučaju tužilac mogao da se vrati na prethodno radno mesto, a ne kako je postupio u konkretnom slučaju, bez zahteva organu za zapošljavanje i bez njegovog odobrenja od strane organa za zapošljavanje.

[...]

Prema oceni Žalbenog veća, tuženi organ je pravilno odlučio kada je odlukom koju je osporio tužilac br. 02/283/2015 od 22.07.2015. godine odbio žalbu tužioca, kao neosnovanu, na osnovu člana 89, stav 1, tačka 1.3 i stav 2. Zakona br. 03/L-149 o civilnoj službi Republike Kosovo i na osnovu odredaba članova 15 i 16 Pravilnika br. 06/2011 o odmorima civilnih službenika“.

55. Pored toga, Vrhovni sud je u presudi [ARJ. br. 68/2022] od 28. septembra 2022. godine, između ostalog, istakao:

„... Veće Vrhovnog suda je razmotrilo ove i druge navode u zahtevu u celini i ocenilo da nisu održivi i pravno zasnovani da bi se drugačije odlučilo u ovom slučaju u odnosi na odlučivanje Apelacionog suda i tuženog organa NNOCSK-a, gde je u njegovoj odluci odbijen tužbeni zahtev tužioca, zato što tužilac nije postupio zakonito kao što je predviđeno odredbama člana 89. Zakona o civilnoj službi za sporazumni prekid radnog odnosa u civilnoj službi u organu za zapošljavanje prilikom izbora, odnosno imenovanja od strane Skupštine R. Kosovo za predsedavajućeg Nezavisnog odbora za razmatranje (NOR), gde bi nakon isteka sporazumnog uslova prekida zadržao pravo da se vrati na prethodnu ili na ekvivalentnu poziciju kako navodi u zahtevu i kako je predviđeno članom 89 stav 2 ovog Zakona. Isti nije postupio u skladu sa članom 16. Pravilnika br. 06/2011 o odmorima civilnih službenika da pretpostavljenom podnese pismeni zahtev za neplaćeno odsustvo prema svrsi i periodu odsustva, a zatim da nakon preporuke svog pretpostavljenog – neposrednog nadležnog rukovodioca - dostavi na razmatranje i usvajanje višem upravnom rukovodiocu koji donosi odluku za ista pitanja. Prema članu 15 istog Pravilnika, preciziraju se slučajevi kada se dozvoljava neplaćeno odsustvo od strane višeg upravnog rukovodioca institucije za zapošljavanje, a to su posebni slučajevi, i kao što je propisano u tački 1.5 ovog člana, tj. nakon dobijanja zadatka javnog funkcionera ili čak za privremeni transfer u zadacima unutar i van Kosova, kako to tvrdi tužilac (iako se ne radi o privremenom transferu, jer to nije uradio organ za zapošljavanje), jer je i prema tački 1.4, član 15 ovog Pravilnika propisano da se i u ovim slučajevima moraju unapred preduzeti iste proceduralne radnje da bi se dozvolilo neplaćeno odsustvo, a nakon preporuke i okončanju neplaćenog odsustva, državni službenik zadržava pravo da se vrati na prethodno radno mesto ili njemu ekvivalentno, kao što je predviđeno stavom 2 ovog člana.

U pravilnom sprovođenju gore navedenih odredaba Zakona o civilnoj službi i Pravilnika br. 06/2011, Vrhovni sud ocenjuje da ne postoji pravni osnov da opravda propuste tužioca i da usvoji njegove navode za povratak na radno mesto, jer se na platnom spisku pojavljivao sa platom nula, pošto tužilac nije unapred postupio kako je to gore naglašeno i predviđeno navedenim odredbama,

da bi nakon njegovog izbora za predsedavajućeg NOR-a podneo zahtev za neplaćeno odsustvo i tek nakon odobrenja takvog odsustva od strane poslodavca smatralo bi se sporazumnim odsustvom radnog odnosa, kao što je predviđeno članom 89. Zakona o civilnoj službi“.

56. Sud primećuje da su prvo Apelacioni sud, a zatim i Vrhovni sud, pozivajući se na član 89 stav 1 tačka 1.3 i stav 2 Zakona br. 03/L-149 o civilnoj službi Republike Kosovo i na odredbe člana 15 i 16 Pravilnika br. 06/2011 o odmorima civilnih službenika, u suštini istakli da podnosilac zahteva nije postupio kako je predviđeno gore navedenim odredbama. U tom smislu, Vrhovni sud je utvrdio da podnosilac zahteva nije podneo zahtev za neplaćeno odsustvo, kako se to zahteva Pravilnikom br. 06/2011 o odmorima civilnih službenika, gde se preciziraju slučajevi kada neposredni rukovodilac institucije koja zapošljava može odobriti neplaćeno odsustvo, kao i slučajevi kao što je ovaj slučaj, tj. za dobijanje zadatka javnog funkcionera.
57. Sud u ovom slučaju podseća da na osnovu prakse ESLJP-a i Suda, isti ne zahteva detaljan odgovor za svaku žalbu podnosioca zahteva. Međutim, ova obaveza znači da strane u sudskom postupku mogu očekivati da dobiju konkretan i izričit odgovor za svoje navode koji su odlučni za ishod sprovedenog postupka.
58. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je podnosilac u svom zahtevu za vanredno preispitivanje konačne odluke upućene Vrhovnom sudu naglasio da je prvostepeni sud istakao da stavljanje tužioca na platni spisak sa platnom nulom znači da on nije udaljen sa posla, već da ne prima platu od opštine Priština, jer je na osnovu odluke Skupštine Kosova imenovan za predsedavajućeg NOR-a i da je od ove institucije primao punu platu, te da Apelacioni sud ovu činjenicu nije uzeo u obzir i da opština Priština nije pravilno sprovela disciplinski postupak protiv njega. Na isti navod podnosioca zahteva Vrhovni sud je odgovorio u svojoj presudi, gde je istakao da podnosilac zahteva navodi da je na platnom spisku imao platu nula, ali da nije postupio po zakonskim odredbama, tako da nakon izbora za predsedavajućeg NOR-a podnese zahtev za neplaćeno odsustvo i tek nakon odobrenja takvog odsustva od strane poslodavca smatraće se sporazumnim odsustvom radnog odnosa.
59. U ovom kontekstu, Sud, na osnovu gore navedenih pojašnjenja, a posebno uzimajući u obzir navode i činjenice koje je izneo podnosilac zahteva, kao i gore razrađena obrazloženja redovnih sudova, smatra da osporenu presudu Vrhovnog suda ne karakteriše nedostatak obrazložene sudske odluke. Shodno tome, navod podnosioca zahteva u pogledu nedostatka obrazložene sudske odluke je očigledno neosnovan, na ustavnim osnovama, usled „jasnog ili očiglednog odsustva povrede“ kako je definisano u pravilu 34 (2) Poslovnika.

Što se tiče navoda o povredi članova 24. i 49. Ustava

60. Što se tiče navoda o povredi prava zagwarantovanih članom 24. Ustava, Sud podseća da prema dobro ustanovljenoj sudskoj praksi ESLJP-a, Sud proglašava zahteve neprihvatljivim, kao očigledno neosnovane, u skladu sa uslovom (iii) „nepotkrepljenih ili neobrazloženih“ navoda kada je ispunjen jedan od dva karakteristična uslova, odnosno:
  - a) kada podnosilac/podnositeljka zahteva samo citira jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući kako su one povređene, osim ako je to očigledno vidljivo na osnovu činjenica i okolnosti slučaja (vidi, s tim u vezi, slučaj ESLJP-a: *Trofimchuk protiv Ukrajine* (odluka) br. 4241/03 od

31. maja 2005. godine, vidi, takođe slučaj: *Baillard protiv Francuske* (odluka) br. 6032/04 od 25. septembra 2008. godine);

b) kada podnosilac/podnositeljka zahteva ne iznese ili odbije da iznese materijalne dokaze u prilog svojih navoda (ovo se posebno odnosi na odluke sudova ili drugih unutrašnjih organa), osim kada postoje izuzetne okolnosti koje su van kontrole koje ga sprečavaju u tome (na primer, ako zatvorske vlasti odbiju da sudu dostave dokumente iz spisa predmetnog zatvorenika) ili ako sam sud ne odluči drugačije.

61. Kao što je gore navedeno, podnosilac zahteva navodi da su mu osporenim presudom Vrhovnog suda povređena prava zagarantovana članovima 24. i 49. Ustava. Međutim, podnosilac zahteva navodi samo relevantne članove, ali ne razrađuje dalje kako su i zašto ovi relevantni članovi Ustava povređeni. Sud podseća da je više puta naglašavao da samo pozivanje i pominjanje članova Ustava i EKLJP-a nije dovoljno da se izgradi utemeljena tvrdnja o povredi Ustava. Kada se navode takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju dati obrazložene tvrdnje i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Ustavnog suda [KI187/18](#) i [KI11/19](#), podnosilac zahteva: *Muhamet Idrizi*, rešenje o neprihvatljivosti od 29. jula 2019. godine, stav 73; [KI125/19](#), podnosilac zahteva: *Ismajl Bajgora*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine, stav 63. i nedavni slučaj [KI175/20](#), podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 26. marta 2021. godine, stavovi 79-82).
62. S tim u vezi, Sud smatra da je navod o povredi članova 24. i 49. Ustava, podnosilac zahteva, u stvari, razradio na osnovu člana 31. Ustava, povezujući povredu ovih osnovnih prava sa nedostatkom obrazloženja sudskih odluka, za koje je Sud napred zaključio da se u ovom delu zahtev mora proglasiti očigledno neosnovanim, na ustavnim osnovama, i samim tim neprihvatljivim iz gore navedenih razloga.
63. Stoga, Sud utvrđuje da što se tiče navoda podnosioca zahteva o povredi prava zagarantovanih članovima 24 i 49. Ustava, Sud zaključuje da se ovaj deo zahteva treba proglasiti neprihvatljivim, kao očigledno neosnovan, jer se ti navodi kvalifikuju kao navodi koji spadaju u kategoriju (iii) „nepotkrepljenih ili neobrazloženih“ navoda, zato što je podnosilac zahteva samo citirao članove Ustava, ne objašnjavajući kako su oni povređeni. Shodno tome, isti su očigledno neosnovani, na ustavnim osnovama, kao što je propisano u stavu (2) pravila 34 Poslovnika.

Zaključak

64. Ukratko, Sud, uzimajući u obzir sve gore navedene razrade i nalaze, zaključuje da navodi podnosioca zahteva u pogledu neobrazloženosti sudske odluke, koji spadaju u delokrug člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP-a, pripadaju drugoj kategoriji (ii) navoda „jasnog ili očiglednog odsustva povrede“, pa se isti moraju proglasiti očigledno neosnovanim, na ustavnim osnovama, u skladu sa pravilom 34, stav 2 Poslovnika.
65. Što se tiče navoda o povredi članova 24 i 49. Ustava, treba da se proglase neprihvatljivim, kao očigledno neosnovani, jer se ti navodi kvalifikuju kao navodi koji pripadaju kategoriji (iii) „nepotkrepljenih ili neobrazloženih“ navoda.
66. Shodno tome, zahtev se u celini treba proglasiti neprihvatljivim.

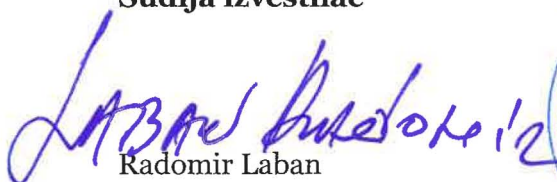
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20. i 47. Zakona i pravilima 34 (2) i 48 (1) (b) Poslovnika, na svojoj sednici održanoj 31. avgusta 2023. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani